827/09

Den 21. september 2009 blev i sag nr. 75.432:

xxxxx xxxxxx
xxxxxxxxx
xxxx xxxxxxxx xxxxxxx
xxxx xxxxxxx xxxxxx x
xxxx xxxxx x

mod

Danske Forsikring
Borupvang 4
2750 Ballerup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Danske Forsikring, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde erstatning i anledning af et færdselsuheld den 25/9 2005, hvor klageren kom alvorligt til skade.

Selskabet har afvist at yde erstatning for varige mén i forbindelse med ulykken med henvisning til, at skaden er forvoldt ved grov uagtsomhed.

Klagerens advokat har i klageskrivelse til nævnet af 13/1 2009 nedlagt påstand om, at selskabet bliver pålagt at udbetale erstatning for varige mén i henhold til den tegnede ulykkesforsikring, og har til støtte herfor bl.a. anført:

> "Det gøres gældende, at der ikke ved den udviste handling er tale om grov uagtsomhed i den grad, at selskabet kan afvise erstatningspligten.
>
> Modparten gør gældende, at min klient har kørt med en hastighed på 155/180 km i timen. I den forbindelse kan jeg oplyse, at min klient på skadestidspunktet kørte i en bil, der ikke kunne køre så hurtigt.
>
> Min klient har fuldstændigt hukommelsestab i forbindelse med skaden og kan således ikke huske, hvor stærkt han kørte, men han er ikke afvisende over for, at han har kørt hurtigere end de tilladte 80 km i timen, men ikke tilnærmelsesvis i nærheden af de km i timen, som Topdanmark har anført.

Til orientering kan jeg oplyse, at den ansvarlige modpart GF-Forsikring har anerkendt erstatningspligten fuldt ud."

Selskabet har over for nævnet ved skrivelse af 9/2 2009 fastholdt sin afgørelse og har til støtte herfor henvist til politirapporten, hvoraf det bl.a. fremgår:

"Undersøgelsen viste, at trafikanter, som holdt på G. Byvej og skulle ud på B.vej havde en afstand af 225 meter mod syd, til at se om der kom trafik på B.vej. Såfremt der var bilister på B.vej som befandt sig længere væk end 225 meter syd for G. Byvejs udmunding i B.vej, så var disse bilister ikke synlige på grund af en bakketop. Der sås ingen bremse-/blokadesport på stedet.
…
Part 2 blev afhørt uden sigtelse, men gjort opmærksom på, at han ikke havde pligt til at udtale sig.
…
Afhørte oplyste, at han ikke kunne erindre noget fra uheldet. Han forklarede, at hans hukommelse havde et hul i tidsrummet fra fredag den 23. september 2005 til onsdag den 12. oktober 2005.

Slutteligt oplyste afhørte, at han havde knust venstre lårben, venstre knæskal og venstre albue. Han forventede at få sin førlighed tilbage, dog med visse begrænsninger."

Selskabet henviste endvidere til rapport fra Scan Crash, hvoraf det konkluderende fremgik:

"Part 1 TD… kører ved højresving ud på B.vej fra sidevej (G. Byvej) med en beregnet hastighed på 16 km/t
Part 2 XK… kører i højre side, på B.vej med en beregnet hastighed på 155 km/t og påkører først part 1 TD… i venstre side bag. Part 2 XK… forsøger undvigemanøvre venstre om part 1 og rammer modkørende part 3 US… direkte på front.

Sammenstød er uundgåeligt på grund af part 2's høje hastighed."

På denne baggrund var det selskabets opfattelse, at klageren havde handlet groft uagtsom ved at køre med en hastighed langt over de tilladte 80 km/t op over en bakketop uden oversigt.

Klagerens advokat har i besvarelse heraf i skrivelse til nævnet af 23/3 2009 bl.a. anført:

"Min klient har kontaktet en Peugeot-forhandler og anmodet om oplysninger om, hvor hurtigt en bil af årgang 1992 Peugeot 309 kunne køre, og jeg har fået vedlagte mail, hvoraf det fremgår, at bilen max. kan køre 150 km i timen.

Man bør i sagen lægge vægt på, at der udelukkende er tale om en for høj hastighed, hvilken nærmere er udokumenteret, og der er ikke andre skærpende forhold til stede, der begrunder, at erstatningspligten helt skal afvises. Jeg tænker her eksempelvis på spiritus, kørsels-

> fejl, hasarderet kørsel el. lign. Der er således **udelukkende** tale om for høj hastighed, og det er uvist, hvor høj hastigheden reelt har været.
> …
> Afgørende er således i nærværende sag som ovenfor omtalt, at der alene er en hastighedsoverskridelse og ikke andre skærpende forhold hverken spiritus, kørselsfejl eller andre skærpende forhold, og en sådan hastighedsoverskridelse er ikke tilstrækkelig til at statuere grov uagtsomhed på den måde, at erstatningen helt bortfalder."

Selskabet fastholdt sin afgørelse, som meddelt ved skrivelse af 23/4 2009 til nævnet, idet det stadig var selskabets opfattelse, at der var tale om skærpede omstændigheder, når klageren med en hastighed af omkring det dobbelte af det tilladte kørte over en bakketop uden at sænke farten.

Afslutningsvis har klagerens advokat i skrivelse af 12/5 2009 til nævnet bl.a. pointeret, at der ikke er ført bevis for, hvor stærkt hendes klient har kørt, og at hun ikke finder, at selskabet har løftet denne bevisbyrde, ligesom det er hendes opfattelse, at der ikke er tage om skærpende omstændigheder.

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

> "**14 Hvilke skader er ikke dækket**
> ...
> **G** Ulykkestilfælde, der skyldes forsikredes grove uagtsomhed eller selvforskyldte beruselse, herunder påvirkning af narkotika eller andre lignende giftstoffer. Eventuel dødserstatning betales dog - hvis der efterlades ægtefælle, registreret partner eller umyndige børn, og forsikringen i øvrigt har været i kraft i mindst 1 år."

Nævnet udtaler:

Selskabet har i sine forsikringsbetingelser forbeholdt sig fuldstændig ansvarsfrihed, hvis forsikringsbegivenheden er fremkaldt ved grov uagtsomhed. Selskabet har herved fraveget forsikringsaftalelovens § 18, (i henhold til hvilken bestemmelse der også kan blive tale om nedsat erstatning), hvilket gyldigt kan ske.

Der ses ikke på politiets foranledning foretaget beregning på klagerens hastighed. Det indklagede selskab har ladet en scan crash undersøgelse foretage, men nævnet har ik-

ke forudsætninger for at vurdere, om hastigheden er korrekt beregnet, herunder med hvilken grad af sikkerhed en sådan beregning er foretaget. Da selskabet har bevisbyrden for, at der foreligger grov uagtsomhed med den konsekvens, at klageren slet ikke skal have erstatning, finder nævnet, at sagen må afgøres efter en nærmere bevisførelse, hvor selskabet kan redegøre nærmere for den foretagne test. Da en sådan bevisførelse ikke kan finde sted for nævnet, men i givet fald bør foregå ved domstolene, må nævnet med henvisning til § 4 i nævnets vedtægter afvise sagen.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Nævnet kan ikke afgøre sagen.

J. Hermann